

Bogstavmeningen er klar, eller hvorvidt man virkelig har villet udtrykke eller antyde det, der efter Bogstaven staaer. Jeg troer, at det i andre Tilfælde er farligt at søge andre Fortolkningsmidler. Der er en Ting, som jeg dog vil gjøre opmærksom paa, med Hensyn til en Analogi, der er bleven paaberaabt og kan blive paaberaabt. Ved Bibelfortolkning er der en Forudsætning om, at Ordet er sandt og i sin inderste Kjerne rigtigt; men dette gælder ikke saaledes absolut ved Lov; der er i dem at søge en forstandig Mening; men man er ikke berettiget til den Forudsætning, at Loven altid er efter Ens egen eller efter den almindelige Mening forstandig. Man maa antage, at Loven er givet med et bevidst Hensyn og med overordentlig Omhu; men det er jo klart, at naar en Lov her vedtages med 30 Stemmer imod 20, er det ofte Tilfældet, at de 20 ikke blot finde, at Loven ikke er heldig, men at de endogsaa i mange Henseender antage, at den er uforstandig, hvilket man ikke kan bebrejde dem. Naar imidlertid en Lov er vedtagen og sanktioneret, finder man sig i den, selv om man maaskee for sit Vedkommende og for mange Andres maa erklære den for en uforstandig Lov. Dette maae vi endelig gjøre os klart, og dette vedrører igjen vort Forhold til Domstolene. Vi maae sige os selv, at vel ere vi Lovgivere, men ikke usejlbare Lovgivere. Naar vi saa gaae videre, troer jeg, at denne Lov staaer saaledes, at den er givet for et specielt Tilfælde, for en særegen Klasse af Embedsmænd, uden at støtte sig til den samtidige udfomne Lov, thi hvis den vilde have støttet sig til den, hvis den skulde finde sin Fortolkning i den, vilde den jo have henviist dertil, og jeg kan da ikke nægte, at jeg antager, at enhver juridisk Embedsmand maa faae Sædtillæg efter denne Lov, selv om hans Hovedindtægt er Korn, Naturalpræstationer eller Sligt. Derimod kan jeg for min Deel ikke komme til den Erkjendelse, hvorpaa dette Endringsforslag er bygget, at Embedsmændene i ethvert Tilfælde skulde have Ret til Sædtillæg af deres hele Gage. Der er to Bestemmelser, som forekom mig at maatte tages sammen. Den ene er den, som findes i § 4, hvor det hedder: „Samtlige disse Gager, og de i næste Paragraf bestemte

Alberstillæg, blive derhos at udbetale i Overeensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5 om Lønninger for de i Kongerigets Ministerier ansatte Embedsmænd“. Jeg finder det derefter klart, at man maa udbetale Gagerne efter denne Lov, men nu staaer der noget ovenfor i § 2 i samme Lov, at Embedsmændene skulde have visse Indtægter af Embedsjobbet osv., og at disse skulde uforandrede tilfalde vedkommende Embedsmand, dog med tilsvarende Afdrag i den for Embedet normale faste Gage, beregnet efter Gjennemsnit af disse Indtægters Sædtillæg i de sidste 10 Aar før Vakansen“. Naar der altsaa ved Loven er tillagt en Embedsmand en Gage af 3000 Rb., men det er godtgjort, at han efter et Gjennemsnit, beregnet efter de sidste 10 Aar, har i Indtægt af Jobbet 1500 Rb., saa har han i mine Tanker efter denne Lov kun en til Udbetaling forfalden Gage af 1500 Rb., og deraf troer jeg, at han skal have Sædtillæg; han skal have Sædtillæg af den Gage, der bliver at udbetale, men denne skal iforveien, førend den udbetales, ifølge § 2, formindskes med et vist Beløb. Jeg kan altsaa hørken slutte mig med Hensyn til den endelige Afgjørelse til dem, der saaledes som Justitsministeren forlange Sædtillæg af den hele Gage, eller til dem, der ville nægte ethvert Sædtillæg, naar det kan bevises, at Hovedindtægten har været af Embedsjobbet osv. Jeg troer, at der bør gives Sædtillæg af den Gage, der bliver tilbage efter Fradrag af de Indtægter, der ere nævnte i § 2, uden Hensyn til, om de kunne kaldes Hovedindtægten eller ikke; thi der er i denne Lov ikke Tale om Hovedindtægter, men der er en klar Bestemmelse om, at i Gagen skal fragaae, hvad der kommer af saadanne Rilder, og derefter fremkommer først den egentlige Gage. Dette er altsaa min Mening.

Men jeg vender tilbage til det Standpunkt, som jeg væsentlig har holdt mig paa. Jeg troer, at min ligesaa lidt som det ærede Things Mening her kan endelig afgjøre Spørgsmaalet, men at man derimod kan vise en vis Villighed, som det er sagt, ved at vedtage Endringsforslaget, thi derved befrier man vedkommende Embedsmænd baade fra at vente og for Besvær og maaskee fra et vist Skin af at være